

въ града и се настанихъ у всѣки Български дворъ ужъ като на безопасно мѣсто, но то бѣше голѣма измама за всички, тъй като неможеше да се прѣдвиди злото на людетъ, защото всички бѣхме увѣрени на Руското непобѣдимо оржие и сила, а пакъ не смѣтахме, че Турцитъ ще нападнатъ съ голѣма сила, като си прѣдполагахме, че тѣхнитѣ сили сж повечето къмъ по граничните линии отколкото къмъ срѣдата; щото съ туй изложихме и насъ и войскитѣ ни на опасността, а и отъ друга страна управляющитѣ ни, давахъ тѣмъ увѣрени за сполукитѣ си, та не стана всеобщо опълчение него день. Азъ оттамъ поехохъ тукъ тамъ изъ улицитѣ на край града и най-послѣ се завърнахъ: защото бѣше взело вече да се мръквува и слънцето да зализа.

Мръкна се, постъпни се малко, защото мѣсечината взобавно да изгрѣва кждѣ срѣдъ нещъ, огньветѣ и дьмоветѣ на запаленитѣ села се показахъ далечъ на 3—4 часа на югъ вѣнъ отъ града, а съ тѣхъ заедно се прѣсмѣташе и заключаваше, на близо ли се турцитѣ или далечъ отъ града, тъй щото колкото села имаше задъ тѣхния грѣбъ, все бѣхъ запалени и задимени, защото се виждахъ отъ високото мѣстоположение на града тѣхното опустошение. Вечерихме, слѣдъ вечеря, дойдохъ пакъ въ дома ближнитѣ съсѣди да свикватъ за вардение нощната стража между другитѣ бѣхъ и тѣзи: Пенчо Х. Славовъ, Димитръ Въл. Шахкиновъ, съ брата си Райча, Грозю Тапеевъ, Тодоръ, Ганчо Петковъ касанъ и още нѣколко. Братъ ми стана та ме извика и ми каза: «азъ става толкова вечера ходя, сега ти походи, а азъ да си посла, че съмъ много уморенъ отъ ходене и за сънъ; нѣ ти пушката и ела да ти расправи, какъ се отваря, и затваря, кога стане нужда за гърмене да знаешъ.» Покорихъ се на думитѣ му, ходихъ съ другитѣ заедно нѣщо до 4—5 часа прѣзъ нощта, най-послѣ завръщамъ се и го извикахъ да ходи и той, който стана и отиде на стража до съмнованне, азъ послѣ си лѣгнахъ и спяхъ до 11 часа утрѣнъта по турски.

Утрѣнъта въ понедѣльникъ на 18-ий Юлий, съмж се,